

1/2005

Povídání za lajnou, aneb Není malých hřišť

Fotbal nebyl nikdy mojí silnou stránkou. Můžu dokonce říci, že patřím k té menšině mužského pokolení, co mu neholduje ani pasivně. Míče se totiž bojím jak rozhodčí kárné komise. Na druhou stranu je ale pravda, že Klapzubovu jedenáctku a Muže v ofsajdu jsem četl. Ale to, ba ani následující řádky nejsou důkazem toho, že začnu kupovat sportovní tiskoviny a při návštěvě restaurace se budu dohadovat, zda má křídelní útočník Alternátoru Bukvice chromé nohy nebo ne. Zkrátka a dobře milí čtenáři, fotbalu nehovím, ale něco vám o něm napíšu.

Neděle 11. září byl příjemný den. Krátce po 15 hodině jsem procházel přes náves, kde se právě chystalo jarošovské mužstvo k odjezdu do Cizkrajova. Slovo dalo slovo a jel jsem také. Už jen kvůli tomu, že krajina směrem na Dačice má svoje kouzlo a půvab, teď navíc znásobený nejkrásnějším obdobím roku. No a také mně napadlo udělat autentickou reportáž z prostředí vesnického fotbalu. Pravda, teď si s odstupem uvědomuji, že mé otázky týkající se dané problematiky mohly znít zasvěceným jako výraz stupidní naivity. V horším případě jako provokace. Ke cti odpovídajících musím podotknout, že na mne nezvýšil nikdo hlas a nezvedl ruku.

Cizkrajov, vesnice mezi Dačicemi a Slavoniemi, má něco přes 300 obyvatel. Alespoň nám to sdělila obsluha v hostinci na návsi. Samotné hřiště před vsí je docela pěkně udržovaná plocha s poněkud hůře vypadajícími kabinami. Zasedli jsme na lavičku a jali se sledovat zápas, který právě začal. Vlastně jsem si připadal jako pan Načeradec. Ale ten chodil na fotbal před obědem a určitě se tak nevyptával. Co mně mile překvapilo, byla skoro stovka diváků. Z původního pokusu o sportovní reportáž jsem ale slevil. Neboť než jsem postřehl, kdo má míč, ozvalo se pískání a míč byl opět jinde. Začal jsem si tedy více všímat i okolí. Jak už jsem uvedl, tamní krajina v indiánském létě nepotřebuje dalších komentářů. Ale kousek za námi na lavičce seděl muž a žena. Zřejmě místní podle moravského přízvuku. Zejména žena byla pravděpodobně vášnivá fotbalistka.

„Teda ten to má dlouhé! Proč tam staví toho mladého?“ bublala rozčileně.

A když Jarošovští kopali penaltu, poznamenala: „Mají to koupené, šmejdi!“ Nedalo mi to. Musel jsem se otočit, abych viděl, jak ona dáma vypadá. Otočku jsem ale nedokončil. V zorném poli se mi objevil obličej jejího partnera. Buldočí tvář lemovaná kotletami po vzoru Liverpoolských rowdies byla z kamene. A vypoulené oči rovnou varovaly: „Chceš snad říci, že nemá pravdu?“ Pravdu neměla, ale hlavu jsem radši otočil směrem do hřiště. Ten zápas jsme prohráli 3:4. Cizkrajov měl asi větší štěstí a hlavně byl doma v široké náruči svých příznivců. Já osobně Sokolu Jarošov přeji, aby se na nové, rodící se, tolikrát propírané a proklínané hřiště naučili chodit fanoušci a také jejich následovníci. Protože, teď si to prosím nikdo nepreložte jako servilitu, fotbal k vesnici patří stejně jako koně, psi a zdravení.

Bohumil Rod

Tento článek by nevznikl bez pomoci Milana Krátkého, Jardy Mynáře, Pavla Šenolta, Jirky Tůmy a všech dalších, kteří trpělivě odpovídali na dotazy při mé exkursi do světa fotbalu. Chci jim tímto poděkovat.

Letní sportování

V sobotu 2. července 2005 se v Jarošově nad Nežárkou uskutečnil II. ročník smíšeného volejbalového turnaje MEMORIÁL LÁDI VELÍŠKA. Losované smíšené šestky vyhrál team No name. Pilo se pivo, grilovalo maso a vzpomínalo na Láďu Velíška.

Šárka Krátká

Týž den také proběhl v Hospodě pod kostelem turnaj v káče. Konečné pořadí vítězů je následující:

1. Jiří Holý	Strmilov
2. Jaroslav Holý	Strmilov
3. Slávek Křišta	Strmilov
4. Leoš Doleček	Jarošov nad Nežárkou
5. Alena Füllsacková	Jarošov nad Nežárkou
6. Karel Šalát	Jarošov nad Nežárkou

Leoš Doleček

Tradičnímu jarošovskému osmiboji, který se konal ve sváteční úterý 5. července 2005, tentokrát opravdu počasí nepřálo. Přesto byly k vidění zajímavé výkony. S deštěm a chladem se nejlépe vypořádali a zvítězili HANS s PETROU ! Další místa na bedně zaujali druží PETROVIČOVÉ a třetí ŠÁRA & SANDO

Šárka Krátká

Jarošovská šlapka poprvé

V sobotu 30.července 2005 se na střelnici jarošovské organizace AVZO v lomu uskutečnil první ročník cyklistického závodu na 30 a 50 kilometrů. Pořadatelé ho nazvali výstižně JAROŠOVSKÁ ŠLAPKA. Do pedálů svých kol se opřelo 41 závodníků, z toho 12 z Jarošova nad Nežárkou. Nutno dodat, že Jarošovští se dostavili v opravdu velmi pestrém věkovém spektru sahajícím od Libušky Rodové a Milánka Doležala až po nestora závodu Josefa Plachého.

Dva odvážlivci - Jiří Petru a Pavel Lukš - absolvovali se svými koly krkolomnou eskapádu bikerů přes hory a doly. Měla celých 50 kilometrů. Jejich umístění na 15. a 12. místě je opravdu slušné, neboť jak podle dostupných zdrojů pravil motocyklový předvoj Pavel Bejda: „Ti blázni jeli tak rychle, že jsem měl kolikrát co dělat, aby mě nepředjeli!“ Na kratší trase na 30 kilometrů byla mezi ženami do 35 let nejlepší Hanka Cepáková a mezi ženami zralými Šárka Krátká. V mladší mužské věkové kategorii do 35 let obsadil první místo Tomáš Janura, ve starší pak protlačil svoje „géčko“ na první místo Milan Rakušan před třetího Zdeňka Neumanna. V závodě dětí svá čestná místa obsadili Libuška Rodová a Milánek Doležal. Je třeba smeknout před zarputilostí, s níž dosáhli cíle.

Skvělé bylo občerstvení jak na trati, tak v cíli. Těstovinový salát a grilované prase patřily ke kulinářským vrcholům celého dne. Tekutin byl také pestrý výběr a dostatečné množství. Zkrátka a dobře, lenoši u svých televizorů přišli opravdu o hodně! Chtěl bych tedy poděkovat týmu nadšenců seskupených okolo Lukáše Záleského, Petra Lejtnara a Michala Kočího za perfektně odvedenou pořadatelskou práci a za vybraných 1.025 Kč na záchranu kamenného mostu. Oni a jejich kamarádi dokázali, že s nastupující generací to není až zas tak špatné, jak si někdy myslíme...

Příštímu ročníku zdar a do sedel!

Bohumil Rod

Inzerát

Koupíme chalupu v Jarošově na rekreaci.

Manželé Hanákovi

tel. 777 875 097

3/2005

